

tion. Nei! i den Henseende have vi Rigdom nok.

Constantin har fra Neapel valgt en smuk Gienstand, en Improvisator paa Moloen. Sonne en overordentlig deilig Composition, en Munk, der holder Messe for Høstfolk i Campagnen. Roed og Küchler male mindre Billeder; nok, det er det bedste Middel til at holde Concurancen vedlige, at der bliver gjort noget Godt og i den Henseende staae de Danske Gudskelov ikke tilbage for de andre her i nogen Henseende, dog i Historiemaleriet, thi det er reent af Moden hiemme, thi det Concourskidt vil jeg ikke tale om. Den Vei de gaae hjemme er smaalig og vrang. Kunstforeningen skal jo staae paa sine gamle Been hører jeg og alt mere og mere indskrænke sig til at købe Smaasager, men jeg synes ikke, at den skal være en Forsørgelsesanstalt, men søge at virke for Kunsten og kun sætte dem i Arbeide, som kan gjøre Noget; i modsat Tilfælde gives middelmaadige Kunstnere en Opmuntring, som kan smigre dem med Haab, som aldrig gaaer i Opfyldelse. — Saalænge man er ung har man Courage nok, men er man bleven ældre og seer, at det ei gaaer fremad, saa er det forsilde at vende om og saa kommer Fortvivlelsen. Der skal jo være opstaaet en Mængde Smaatalenter hiemme, hvad skal det blive til!

Rom d. 2. Februar 1839.

Til hans Moder.

Vare vi blot ikke saa fattige derhjemme i det gode Danmark — nu have de ikke engang kunnet bygge Thorvaldsen et ordentligt Minde, men han maa tage

tiltakke med en Hestestald eller Vognremise, hvad det er, til at opstille sine Mindesmærker for Danmarks Hæder. — Jeg maler et Stykke for Waage-Petersen, som om en Maanedstid er færdigt.

Rom d. 3. Februar 1840.

Til hans Moder.

Jeg troede, at kunne været hjemme iaar, men det gaaer ikke, thi jeg har et Studium for til Sommer, som jeg bedst kan gjøre her. Jeg har endt et Maleri, som er det bedste jeg endnu har gjort efter Alles Dom og det vil jeg udstille her. Jeg har Hovedet fuldt af andre Billeder og maler i dette Øjeblik et stort Portrait, Knæstykke af Professor Schou, til Stændersalen. Jeg reiser herfra næste Aar med en god Ven, Maleren Schirmer. — Det er dog mærkværdigt hvor Tiden løber, men lad Tiden løbe, vi blive evig unge, Aarenes Tal gjør det ikke, jeg er endnu sommetider ligesaa barnagtig som før, skjøndt jeg snart har de 30 paa Bagen. Moder synes vel, at jeg snakker saa meget om de 30, men det kommer af, at jeg synes, at det er et vigtigt Vendepunct i Livet; saa skulde man tænke paa at faae Huus og Hiem; man begynder at kiedes ved den Eensformighed, som Ungersvendestanden bringer. Alene det er kiedeligt selv at skulle tænke paa hvad skal Du spise til Middag idag. Det er langt bedre ikke at vide saadan Noget iforveien, saa er man fornøiet med det, som det beskieres En. Og saa behageligt som ofte Samlivet om Aftenen paa Kneiperne kan være, naar man efter Dagens Møie ved sin Fogliette og sin Pibe i Vennernes Kreds forslaaer Tiden, saa bliver ogsaa